

I 2000 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på ægtefællesammenføring efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 10, i 27 tilfælde. Foreløbige tal fra Udlændingestyrelsen viser, at Udlændingestyrelsen i 2001 meddelte afslag på ægtefællesammenføring efter bestemmelsen i 256 tilfælde.

Som anført i afsnit 7.1. fremgår det af en rapport fra regeringens Tænketaank om udfordringer for integrationsindsatsen i Danmark, at 47 pct. af de indvandrere og efterkommere fra tredjelande, der blev gift i 1999, giftede sig med en person, der var bosat i udlandet.

Erfaringen har vist, at integrationen er særlig vanskelig i de familier, hvor man i generation efter generation henter sin ægtefælle til Danmark fra sit eget eller sine forældres hjemland. Det er hos herboende udlændinge og danske statsborgere med udenlandsk baggrund et udbredt ægteskabsmønster, at man bl.a. som følge af pres fra forældrene gifter sig med en person fra hjemlandet. Mønstret er med til at fastholde de pågældende i en situation, hvor de i højere grad end andre oplever problemer med isolation og utilpassethed i forhold til det danske samfund. Mønstret er således medvirkende til at vanskeliggøre integrationen af nyankomne udlændinge her til landet.

Tilknytningskravet, som det er udformet i dag, tager efter regeringens opfattelse ikke i tilstrækkelig grad højde for, at det nævnte ægteskabsmønster eksisterer blandt både herboende udlændinge og herboende danske statsborgere med udenlandsk baggrund. Der findes således også danske statsborgere, som ikke er velintegrerede i det danske samfund, og hvor det derfor kan være forbundet med væsentlige problemer at integrere en nyankommen ægtefælle her i landet.

Regeringen finder det derfor uhensigtsmæssigt, at det eksisterende tilknytningskrav ikke gælder for danske statsborgere. Hertil kommer, at der ikke er nogen saglig begrundelse for, at ægtefællesammenføring med danske statsborgere skal kunne ske her i landet, hvis ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til et andet land er lige så stærk eller stærkere.

Regeringen foreslår på den baggrund, at der fremover i alle sager alene kan meddeles tilladelse til ægtefællesammenføring, når ægtefællernes samlede tilknytning til Danmark er større end ægtefællernes samlede tilknytning til et andet land.

Formålet med forslaget er at sikre det bedst mulige udgangspunkt for en vellykket integration af det familiemedlem, der ønskes familiesammenført til Danmark, og samtidig at værne de unge mod pres fra familien eller andre til at indgå arrangerede ægteskaber eller tvangsægteskaber med en ægtefælle fra et land

og med en kultur, som ligger fjernt fra de unges egen dagligdag og kulturelle virkelighed.

Det udvidede tilknytningskrav vil skulle gælde for alle danske statsborgere, uanset om den pågældende har udenlandsk baggrund eller ej.

Som nævnt ovenfor under de indledende bemærkninger til afsnit 7 skal de foreslåede betingelser for opnåelse af ægtefællesammenføring ses i sammenhæng, og betingelserne vil på den baggrund kunne virke uafhængigt af hinanden. Som eksempel herpå kan nævnes et tilfælde, hvor en herboende ung pige under 24 år bl.a. som følge af pres fra forældrene rejser til ægtefællens hjemland for at etablere et familieliv og vente dér, til begge ægtefæller er fyldt 24 år og dermed opfylder alderskravet for at opnå ægtefællesammenføring her i landet, jf. herved afsnit 7.1. I et sådant tilfælde vil tilknytningskravet kunne indebære, at der ved en senere ansøgning om ægtefællesammenføring meddeles afslag, selvom alderskravet nu er opfyldt. Det forhold, at den pågældende har opholdt sig flere år i ægtefællens hjemland og eventuelt fået børn dér, vil således kunne betyde, at ægteparret må anses for at have nærmere tilknytning til ægtefællens hjemland end til Danmark.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 3.

7.3. Skærpede krav til selvforsørgelse ved ægtefællesammenføring

Som anført i afsnit 1 finder regeringen, at alle som udgangspunkt skal være selvforsørgende. Det gælder også udlændinge, der kommer her til landet som led i ægtefællesammenføring. Herved sikres det, at de pågældende ikke ligger det offentlige til byrde, hvilket samtidig vil bidrage til en generelt større velvilje og forståelse over for udlændinge i befolkningen.

Det gældende krav om, at en herboende person skal godtgøre at kunne forsørge sin ægtefælle i forbindelse med ægtefællesammenføring, stilles i dag kun over for indvandrere, jf. udlændingelovens § 9, stk. 4. Det foreslås, at forsørgelseskravet udvides til også at gælde for herboende personer med dansk indfødsret, statsborgerskab i et af de andre nordiske lande eller opholdstilladelse med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus. Der skal således som udgangspunkt stilles krav om godtgørelse af forsørgelsessevnen i alle tilfælde af ægtefællesammenføring. Udlændingemyndighederne kan kun undlade at kræve forsørgelsessevnen godtgjort, hvis ganske særlige grunde taler derfor.

Det foreslås endvidere, at ægtefællesammenføring som udgangspunkt betinges af, at den herboende person stiller økonomisk sikkerhed for 50.000 kr. til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til